

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně **K., a. s.**, zastoupené JUDr. Františkem Novotným, advokátem se sídlem Husova 7, Praha 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2006, č. j. 6 Ca 208/2004 - 45,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále také „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 2. 7. 2004, č. j. FŘ 5238/15/04. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2002, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 9 dne 19. 12. 2003, pod č. j. 288509/03/009512/7548.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku především odmítl tvrzení stěžovatelky, že napadené správní rozhodnutí nebylo vydáno v rámci předcházejícího vytýkacího řízení, nýbrž v řízení, které mělo povahu daňové kontroly. Uvedl, že smyslem vytýkacího řízení, jakožto součásti řízení vyměřovacího, je odstranění pochybností, jež správce daně nabyt po podání daňového přiznání a které brání tomu, aby daň byla daňovému subjektu vyměřena ve správné výši. Výsledkem vytýkacího řízení je pak správné a úplné stanovení základu daně, stanovení daně, její vyměření a předepsání do evidence daní, tedy dosažení cíle daňového

řízení, ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“). V projednávané věci tedy správce daně odstraňoval pochybnosti spojené s daňovým přiznáním stěžovatelky, aby tak mohl rozhodnout ve věci jí uplatněného nadměrného odpočtu daně. Z tohoto důvodu také vydal, v souladu s ustanovením § 43 daňového řádu, výzvu, kterou stěžovatelku vyzval ke splnění konkrétních povinností, tedy k doložení daňových dokladů prokazujících přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění, vykázaná stěžovatelkou na řádcích č. 303 - 445 daňového přiznání, a to včetně záznamní evidence dle § 11 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, v tehdy platném znění, a způsobu jejich zaúčtování. Takto formulovaná výzva nebyla, dle názoru městského soudu, neurčitá. Uvedl-li totiž správce daně, že pochybnosti se týkají skutečností uvedených v daňovém přiznání stěžovatelky, musela si být stěžovatelka vědoma toho, jaké skutečnosti v něm uvedla. V dané věci se nejednalo o případ, kdy byl daňový subjekt vyzván k předložení veškerých dokladů, bez zřejmé souvislosti s konkrétním zdaňovacím obdobím či uskutečněným zdanitelným plněním. Pokud šlo dále o protokol o ústním jednání sepsaný správcem daně dne 31. 3. 2003 (na jehož obsah se stěžovatelka v žalobě odvolávala), ani z jeho obsahu nešlo, dle názoru městského soudu, usuzovat na skryté provádění daňové kontroly v přecházejícím řízení. V této souvislosti městský soud především konstatoval, že cílem vytýkacího řízení je správné a úplné stanovení základu daně a stanovení daně, s čímž požadavek na předložení dokladů uvedených ve výzvě správce daně není nikterak v rozporu. Tvzení o faktickém charakteru přecházejícího řízení coby daňové kontroly neměl též oporu ve správním spisu; daňová kontrola nebyla správcem daně zahájena a nemohla proto ani proběhnout. Cíl daňové kontroly (§ 16 odst. 1 daňového řádu) odpovídá cíli vyměřovacího řízení (§ 44 daňového řádu), přičemž z tohoto zjištění ovšem nelze dovozovat, že je-li vedeno vytýkací řízení, jde fakticky o skrytou daňovou kontrolu. Městský soud konečně odmítl též názor stěžovatelky, že k vyměření daně z přidané hodnoty za období prosinec 2002 došlo konkludentně, a sice postupem dle ustanovení § 46 odst. 5 daňového řádu. Uvedl, že taková skutečnost by musela být patrna z obsahu správního spisu, zejména by zde muselo být uvedeno, k jakému datu se tak stalo. Aby došlo ke konkludentnímu vyměření daně, muselo by dojít k jejímu vyměření při současném splnění dalších zákonných podmínek, což se však v projednávané věci nestalo. Předmětná daň byla naopak prokazatelně vyměřena až na základě prvostupňového rozhodnutí správce daně, tedy až platebním výměrem ze dne 19. 12. 2003.

Stěžovatelka v kasační stížnosti opřené o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá především neurčitost výzvy správce daně ze dne 4. 2. 2003 vyzývající ji k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za období prosinec 2002. Poukazuje přitom na ustanovení § 43 odst. 1 daňového řádu, dle kterého je zřejmé, že vytýkací řízení se zahajuje tehdy, existují-li konkrétní pochybnosti o správnosti, pravdivosti či průkaznosti podaného daňového přiznání; správce daně tedy ve výzvě musí tyto pochybnosti konkretizovat. V opačném případě je taková výzva nesplnitelná, což plyne z judikatury obecných soudů i soudu Ústavního (v kasační stížnosti blíže specifikované). Městský soud, dle názoru stěžovatelky, pochybil, dovodil-li, že v dané věci je tato zákonná podmínka splněna. Výzva ze dne 4. 2. 2003 byla konkrétní potud, jakými typy důkazních prostředků měly být pochybnosti správce daně prokázány. Podle ustanovení § 31 odst. 4 daňového řádu však mohou být skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti prokázány prakticky čímkoli, co nebylo získáno v rozporu s obecně závaznými předpisy. Pokud tedy správce daně autoritativně redukoval škálu důkazních prostředků na prostředek jediný, postupoval v rozporu s ustanovením § 31 odst. 2 daňového řádu, přičemž městský soud ve svém rozsudku tuto nezákonnost zcela přešel. Správce daně v předmětné výzvě pouze uvedl

sdělení, že má pochybnosti o podaném daňovém přiznání, aniž by je upřesnil. Takto bezobsažná výzva byla tedy nesplnitelná a v rozporu se zákonem, a proto jejím doručením k zahájení vytýkácího řízení vůbec nedošlo. Dle názoru stěžovatelky je nesprávný též názor městského soudu, podle kterého vytýkácí řízení směřuje k naplnění cíle daňového řízení, a to ke správnému a úplnému stanovení daně. Tak tomu však není, neboť cílem daňového řízení (§ 2 daňového řádu) je stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Smyslem a cílem řízení vytýkácího naopak není správné a úplné stanovení základu daně a daně, nýbrž jen odstranění pochybností správce daně o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání (§ 43 odst. 1 daňového řádu). Správce daně je tedy pouze oprávněn vyjádřit shora popsané pochybnosti, avšak jejich odstranění je pouze na daňovém subjektu. Názor vyslovený městským soudem by nutně vedl k závěru, dle kterého je správce daně oprávněn zahajovat vytýkácí řízení i bez existence těchto konkrétních pochybností; takový závěr by ovšem vedl k faktické nerovnosti daňových subjektů a tedy k porušení zásady uvedené v § 2 odst. 8 daňového řádu. Stěžovatelka také soudu navrhla provedení důkazu výsledkem svědků (pracovníci správce daně, které o zahájení vytýkácího řízení rozhodovaly), ten ale městský soud neshledal důvodným, a proto jej neprovedl, přičemž toto své rozhodnutí blíže neodůvodnil. V rámci této skupiny stížních námitek stěžovatelka konečně uvádí, že pokud do výzvy vydané dle ustanovení § 43 odst. 1 daňového řádu neuvede správce daně konkrétní pochybnosti týkající se daňového přiznání (tedy zákonné důvody pro zahájení vytýkácího řízení), jde o absenci základní náležitosti jejího výroku ve smyslu ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu a § 43 odst. 1 tohoto zákona. Za této situace jde o neplatné rozhodnutí, na jehož základě vytýkácí řízení nemohlo být vůbec zahájeno.

Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítá, že výše zmiňovaná výzva správce daně směřovala fakticky k provedení daňové kontroly, nikoli vytýkácího řízení. Poukazuje v této souvislosti především na premisu městského soudu, dle které cíle daňové kontroly odpovídají cílům vytýkácího řízení. Tak tomu, dle jejího názoru, není, neboť porovnáním obou institutů je zřejmé, že daňovou kontrolou správce daně zajišťuje nebo prověřuje daňový základ pro správné stanovení daně, zatímco při vytýkácím řízení je to daňový subjekt, kdo doplňuje neúplné údaje a vysvětluje nejasnosti, nikoliv ovšem za účelem správného stanovení daně, nýbrž za účelem odstranění pochybností, které mu správce daně sdělil ve výzvě (viz. výše). V projednávané věci charakter daňové kontroly (formálně zastřené jako vytýkácí řízení) plyne především z obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 31. 3. 2003, kde je jeho předmět vymezen jako „prověření základu daně a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2002“, a dále ze skutečnosti, že správce daně požadoval předložení veškerých daňových dokladů, bez jejich bližší specifikace. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje na obdobný názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 5 Afs 14/2004.

Poslední skupina stížních námitek vychází z názoru stěžovatelky o neplatnosti výzvy správce daně. Jelikož, dle jejího názoru, touto výzvou nebylo zahájeno vytýkácí řízení a ani ve lhůtě 30 dnů od posledního dne lhůty určené pro podání daňového přiznání nebyl stěžovatelce vrácen nadměrný odpočet daně a nebyla též vyrozuměna o vyměření daně cestou platebního výměru (§ 46 odst. 4 daňového řádu), došlo ke konkludentnímu vyměření daně ve smyslu § 46 odst. 5 daňového řádu. Zjištění městského soudu, že tato skutečnost nevyplyvá z obsahu správního spisu, na tento závěr nemůže mít vliv, neboť úvaha soudu nepočítá s pochybením pracovníků správce daně, jejichž postup tak představuje porušení zásady rovnosti daňových subjektů uvedené v § 2 odst. 8 daňového řádu. S ohledem na tyto skutečnosti tedy stěžovatelka uzavírá, že platební výměr správce daně ze dne 19. 12. 2003 je fakticky již druhým rozhodnutím ve věci předmětné daňové povinnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že z výzvy správce daně ze dne 4. 2. 2003 bylo jasné, čeho konkrétně se jeho pochybnosti týkaly i jak mají být odstraněny. Stěžovatelka navíc na tuto výzvu reagovala, pochybnosti správce daně o správnosti a úplnosti podaného daňového přiznání vyvracela, tedy přesně věděla, jaké povinnosti jí byly předmětnou výzvou ukládány. I kdyby přesto bylo možné takovou výzvu považovat za neurčitou, nezpůsobilo by to její neplatnost, neboť ta je zákonem (§ 32 odst. 2 a 7 daňového řádu) spojována toliko s absencí některé ze základních náležitostí rozhodnutí; ty zde však obsaženy jsou (uvedení použitého právního předpisu a výzva k vyjádření ke vzniklým pochybnostem). Samotné zahájení vytýkacího řízení pak není možné považovat za porušení rovnosti daňových subjektů, neboť jde o legitimní postup v případech, kdy má správce daně pochybnosti o údajích uvedených v daňovém přiznání. Pokud jde o stěžovatelkou namítanou existenci skryté daňové kontroly, žalovaný vyjádřil souhlas s právním názorem vysloveným k této otázce v rozsudku městského soudu. Poznamenal dále, že z žádného zákonného ustanovení nevyplývá, že by správce daně nebyl oprávněn v rámci vytýkacího řízení požadovat předložení všech daňových dokladů za určité zdaňovací období, které by prokazovaly uskutečněná a přijatá zdanitelná plnění. K namítanému konkludentnímu vyměření předmětné daně žalovaný, nad rámec skutečností uvedených v rozsudku městského soudu, uvedl, že v rámci vytýkacího řízení byla vydána ještě další výzva k prokázání sporných skutečností (a sice dne 25. 9. 2003), což rovněž dokládá, že k vyměření daně postupem dle § 46 odst. 5 daňového řádu nemohlo dojít. V závěru svého vyjádření žalovaný poukázal na nesprávnost právní argumentace stěžovatelky pokud jde o lhůty stanovené zákonem pro vrácení nadměrného odpočtu daně. Vzhledem k tomu, že žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou, navrhl, aby byla v plném rozsahu zamítnuta.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; stěžovatelka zejména nesouhlasí s právním názorem městského soudu, že správce daně zahájil řádně vytýkací řízení, že místo něj neprováděl daňovou kontrolu a že neoprávněně nezadržoval stěžovatelkou vykázaný nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2002.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že jejich součástí jsou všechny listiny, na které účastníci řízení i městský soud odkazují; jde zejména o výzvu k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání vydanou Finančním úřadem pro Prahu 9 dne 4. 2. 2003, pod č. j. 33835/03/009512/7548, protokol o ústním jednání se zástupkyní stěžovatelky sepsaný dne 31. 3. 2003 pod č. j. 91697/03/009934/0902, druhou výzvu k prokázání rozhodných skutečností podle ust. § 31 odst. 9 v rámci vytýkacího řízení dle § 43 daňového řádu ze dne 25. 9. 2003 (č. j. 235195/03/009934/4605), originál prvostupňového správního rozhodnutí - platební výměr ze dne 19. 12. 2003, č. j. 288509/03/009512/7548, odvolání proti tomuto výměru ze dne 27. 1. 2004 a v neposlední řadě předmětné rozhodnutí žalovaného o zamítnutí tohoto odvolání (ze dne 2. 7. 2004, č. j. FŘ 5238/15/04). Po obsahové stránce všechny tyto listiny odpovídají tomu, jak jsou účastníky řízení i městským soudem shodně popisovány.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o obsah kasační stížnosti, konstatuje Nejvyšší správní soud, že již rozhodl ve skutkově i právně takřka identické stěžovatelské věci, a sice dne 28. 3. 2007 pod č. j. 2 Afs 101/2006-84. Je proto racionální pro stručnost toliko zopakovat klíčové úvahy, v tomto rozhodnutí obsažené, a v podrobnostech na ně odkázat.

Stěžovatelské tvrzení o rozdílnosti cílů daňové kontroly a vytýkácího řízení není správné, neboť obě tato řízení směřují k cíli daňového řízení jako celku, tedy ke stanovení daně (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2004, č. j. 5 Afs 14/2004 - 60). Daňová kontrola, stejně jako vytýkácí řízení, je jen dílčím procesním postupem v rámci daňového řízení jako celku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 16/2004 - 60). Uvedené závěry nelze ovšem interpretovat tak, že instituty daňové kontroly a vytýkácího řízení lze zaměňovat. Jde totiž o instituty odlišné, ať již z pohledu jejich koncepce, použitelnosti v rámci daňového řízení či rozdílného vymezení práv a povinností daňových subjektů i daňových orgánů. Z tohoto pohledu lze tedy přisvědčit stěžovateli, že způsob, jakým jsou zjišťovány daňově relevantní skutečnosti, je v obou shora uvedených dílčích řízeních rozdílný (ve vytýkáčím řízení leží tato iniciativa na daňovém subjektu, zatímco v daňové kontrole je tomu naopak); pro posouzení podstaty věci však tento závěr není rozhodující. Stěžovatelka se v souvislosti s tvrzením o skutečném charakteru předcházejícího daňového řízení dovolává též závěrů uvedených v rozsudku zdejšího soudu č. j. 5 Afs 14/2004 - 60. Pro projednávanou věc lze považovat za relevantní dva závěry uvedené v odůvodnění tohoto rozhodnutí: za prvé odmítnutí názoru, dle kterého je daňovou kontrolu možno vést pouze po vyměření daně s tím, že takový názor nemá oporu v zákoně (vytýkácí řízení je nicméně vázáno toliko na období předcházející vyměření daně). Pokud jde o druhý závěr, Nejvyšší správní soud konstatoval, že procesní postup správce daně, představující se navenek jako vytýkácí řízení, může mít fakticky charakter daňové kontroly: *„Soud však má za to, že s ohledem na obsah výzvy, kterou bylo zahájeno vytýkácí řízení, v níž nebyly sděleny konkrétní pochybnosti, které mají být odstraněny, ale subjekt byl vyzván obecně k předložení veškerých dokladů vztahujících se k uskutečněným zdanitelným plněním, aniž by bylo specifikováno, ohledně kterých zdanitelných plnění má správce daně pochybnost, i a s ohledem na rozsah věcný i časový, nemělo prováděné řízení u stěžovatele charakter vytýkácího řízení dle § 43 cit. zákona, podle něhož bylo postupováno, ale charakter daňové kontroly“*. O tento případ ovšem v nyní projednávané věci nejde. Nelze především přehlédnout skutečnost, že výzvou ze dne 4. 2. 2003 reagoval správce daně na pochybnosti, které, dle jeho názoru, vyplývaly z daňového přiznání stěžovatelky podaného k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2002. Šlo tedy nepochybně o výzvu vydanou ve smyslu ustanovení § 43 daňového řádu, tedy o úkon, kterým se zahajuje vytýkácí řízení. Po obsahové stránce pak tato výzva nebyla nekonkrétní, jak tomu bylo ve věci, o níž pojednává odůvodnění rozsudku, na který se stěžovatelka odkazuje.

Pro posouzení důvodnosti stěžovatelských námitek není nicméně rozhodující to, zda byly v daňovém řízení dodrženy určité formální procedury a zda v protokolu o ústním jednání ze dne 31. 3. 2003 byl jeho obsah pracovníky správce daně vyjádřen přiléhavým způsobem. Za rozhodující je totiž nutno považovat věcný obsah řízení před správcem daně. Zásah do sféry veřejných subjektivních práv (jimž je ve správním soudnictví poskytována ochrana - § 2 s. ř. s.) nelze bez dalšího odvozovat pouze z případného nedodržení přesné procesní formy některých úkonů. S ohledem na uplatněné stížní námitky by se závěr o nezákonnosti procesního postupu daňových orgánů musel opírat o zjištění, že řízení se stěžovatelkou bylo v určitém procesním režimu formálně zahájeno a následně vedeno, aplikovány však byly procesní prostředky náležející do jiného typu řízení, tedy prostředky, které by ve formálně zahájeném řízení nebylo lze použít vůbec, nebo jen v jiné podobě

či s jinými důsledky; to vše za předpokladu, že by takový postup vedl k omezení procesních práv daňového subjektu. V projednávané věci se však o takový případ jednat nemůže, neboť správce daně nepoužil vůči stěžovatelce žádný procesní institut, který by nebylo možné použít ve vyměřovacím řízení. Taktéž výzva ze dne 4. 2. 2003, kterou bylo řízení zahájeno, není bezobsažná, neurčitá či zavádějící a nevzbuzuje pochybnosti o tom, že se stěžovatelkou bylo zahajováno vytýkáací řízení. Po obsahové stránce tato výzva odkazuje na ustanovení § 43 odst. 1 daňového řádu s tím, že správce daně má pochybnosti o správnosti a úplnosti přiznání stěžovatelky k dani z přidané hodnoty. Stěžovatelka byla vyzvána, aby ve stanovené lhůtě doložila daňovými doklady přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění na blíže specifikovaných řádcích jejího daňového přiznání, včetně záznamní evidence dle § 11 zákona o dani z přidané hodnoty a způsobu jejich zaúčtování. Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že z této výzvy je naprosto seznatelné, že jde o výzvu, kterou se zahajuje vytýkáací řízení. S formálním označením výzvy plně koresponduje i její obsah, pokud jde o skutečnosti, které měla stěžovatelka správci daně doložit. Jakkoli shora citované ustanovení § 43 odst. 1 daňového řádu stanoví, že pochybnosti týkající se daňového přiznání „*sdělí správce daně (...) daňovému subjektu*“, lze přijmout argumentaci městského soudu, který v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku zdůraznil, že i přes neuvedení konkrétních pochybností si stěžovatelka musela být vědoma toho, jaké skutečnosti v blíže specifikovaných řádcích daňového přiznání uvedla, přičemž se nejednalo o případ, kdy by byla vyzývána k předložení veškerých dokladů bez zřejmé souvislosti s konkrétním zdaňovacím obdobím či uskutečněným zdanitelným plněním.

Stěžovatelce nelze konečně přisvědčit ani pokud jde o její tvrzení o konkludentním vyměření předmětné daně postupem vyplývajícím z ustanovení § 46 odst. 5 daňového řádu. Tato argumentace je totiž vystavěna na předpokladu, že výzva správce daně ze dne 4. 2. 2003 byla z důvodu absence základních náležitostí jejího výroku neplatná a nemohla tedy po právu zahájit vytýkáací řízení. Jak bylo již výše konstatováno, zmiňovaná výzva není po obsahové stránce neurčitá - obsahuje též další formální náležitosti daňového rozhodnutí uvedené v ustanovení § 32 odst. 2 daňového řádu, včetně výslovného odkazu na ustanovení § 43 odst. 1 cit. zákona, tedy na ustanovení upravující zahájení vytýkáacího řízení. Pokud tedy tato výzva z hlediska obsahového i formálního požadavkům § 32 odst. 2 daňového řádu dostála, bylo jí řádně zahájeno vytýkáací řízení. Vzhledem k tomu, že toto řízení bylo završeno vydáním platebního výměru ze dne 19. 12. 2003, kterým byl stěžovatelce stanoven základ daně z přidané hodnoty a daň za období prosinec 2002, je pojmově vyloučeno uvažovat o vyměření daně postupem vyplývajícím z ustanovení § 46 odst. 5 daňového řádu.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádného z důvodů v kasační stížnosti stěžovatelkou uplatňovaných, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, jenž ve věci úspěch měl, nevznikly náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti; soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu